

Trinitatis Søndag

Salmevalg

355: Gud har fra evighed givet sin søn os til Herre

417: Herre Jesus, vi er her

69: Du fødtes på jord

364: Al magt på jorden og i himlen

375: Alt står i Guds Faderhånd

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Matthæus

De elleve disciple gik til Galilæa til det bjerg, hvor Jesus havde sat dem stævne. Og da de så ham, tilbad de ham, men nogle tvivlede. Og Jesus kom hen og talte til dem og sagde: ”Mig er givet al magt i himlen og på jorden. Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn, og idet I lærer dem at holde alt det, som jeg har befalet jer. Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende.”

Prædiken

De sidste ord, en person siger, får altid en særlig vægt. På en hjemmeside over de henrettede på dødsgangen i Texas kan man læse de afdødes sidste ord. Det er ofte velforberedte erklæringer, hvor undskyldninger, anger, tilgivelse, sorg eller ligefrem fastholdelse af personens uskyld spiller en væsentlig rolle. Det er faktisk hjertegribende læsning, fordi man gennem sproget nemt fanger, at der er tragiske familieskæbner forbundet med dødsdommen. Hør f.eks. denne: ”Jeg vil gerne takke jer alle. Jeg håber, at denne henrettelse hjælper min familie og også offerets familie. Det var ikke meningen, det skulle ske, og det var uden for min magt. Jeg kan blot gå stien foran mig og få det bedste ud af det. Jeg er ked af, at jeg udsætter jer alle for det her. Undskyld, jeg elsker jer. Jeg er klar. Må vi alle komme i Himlen.”

Der er forskellige grader af afsked. Og vi oplever små og store ”afskeder” i løbet af livet. Ved en stor afsked kan man pludselig mangle ord: ved en skilsmisse, når man rejser væk, til en ny bopæl et fremmed sted, når man siger

farvel til vennerne efter et år på efterskole; der er mange eksempler, og ofte er ordene ikke de vigtigste, men derimod varmen i stemmen, glimtet i øjet, berøringen, omfavnelsen. Men den ultimative afsked er døden, og jeg tror, at mange af os håber, at vi i dødsøjeblikket er sammen med dem, vi elsker, og en allersidste gang kan se dem i øjnene og sige tak for alt. Men det er vi ikke selv herrer over, og et er, hvad vi ønsker os, noget andet er virkeligheden, hvor vi ofte ikke når at forsones os med dem, der døde, for det gik så hurtigt.

Hvilke ord er Jesu sidste ord? For de fleste andre er det let nok at bestemme, hvilke ord, der var personens sidste. Men Jesus har to afskeder, og de er væsensforskellige. Den første afsked var, da han døde på korset; den anden afsked er efter sin opstandelse, da han farer til himmels. Og den afsked, vi netop har hørt, er afslutningen på Mathæusevangeliet; altså det sidste, han siger efter sin død og opstandelse, inden han tages bort fra denne verden. Ordene har været helt centrale for kirken lige siden. De får deres vægt på den ene side i kraft af, at de er

så prægnante, og på den anden side i kraft af, at ordene, ifølge Mathæusevangeliet, er Jesu sidste ord. Tænk at tage afsked med sætningen: ”Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende.” Det er en afsked; men det er en afsked, der peger frem imod et nyt nærvær. Et åndeligt nærvær, eller måske skulle jeg sige et nærvær i fællesskabet; for som Jesus siger et andet sted i Mathæusevangeliet, der klinger med i denne sætning: Hvor to eller tre er forsamlet i mit navn, der er jeg midt iblandt dem. Det nye nærvær er dåben og næstekærligheden; og der er en grund til, at dåben kommer først. Når vi døber i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn, så er det fordi, vi i dåben er skrevet på den treenige Guds regning som købt og betalt. Der er altså ikke andet og mere, som vi skal yde, for at stå i et ubrydeligt forhold til Gud.

Når de indsatte på dødsgangen i Texas udsiger deres sidste ord, så er det med en klar bevidsthed om, at de forlader denne verden; mange udtrykker håb om, at der er

et liv efter døden, hvor der er større harmoni. De regner med at komme til et bedre sted. Det er uden tvivl et livgivende og opløftende håb for os, at vi kan stole på, at livet ikke slutter, når vi skal dø. Men hvor stort vort håb end er til en lykkelig tilværelse efter døden, så kan det håb ikke erstatte vores liv her på jorden. Hvis håbet har en berettigelse, så er det, at håbet skal gøre vores liv nu og her til et *dybere* liv. Et liv levet i stadig større hengivenhed til andre mennesker og i stadig større taknemmelighed for alt det, der bliver givet os.

Når Jesus siger sine sidste jordiske ord, så handler de *ikke* om, at Jesus forlader denne verden og går til en ny, ligesom de indsatte på dødsgangen. Ordene sender disciplene ud i verden med en opgave, en opgave der i dåben også bliver vores, og netop i den opgave ved vi, at Jesus Kristus er nærværende; for Jesus er ikke til stede som belønningen på vores anstrengelser. Så havde han i stedet sagt: Og se, I vil blive oprejst til et evigt liv. Nej, Jesus siger: Og se, jeg er med jer alle dage ind til verdens ende! Det vil sige, at Jesus er nærværende som den

forandrende kraft i hvert enkelt menneskes liv. For det er meningen med evangeliet; det forandrer os, når vi hører og forstår det som en kærlighedsgerning. Deri består troen. At vi hører og forstår fortællingen om Jesus Kristus som et udtryk for Guds kærlighed til os. Og så er det store spørgsmål: Hvordan tager vi imod den kærlighed? For der er ingen tvivl, når det kommer til bibelen, til fortællingen om Jesus Kristus, at det er en åbenbaring af Guds kærlighed, og det er en kærlighed, der ødsles ud over hele verden uden hensyntagen til, om modtagerne vil gengælde den kærlighed. Det store spørgsmål er: Hvordan tager vi imod den kærlighed, som bliver givet os ved dåben, og som Gud bekræfter igen for konfirmanderne. Hvis vi vender os mod den kærlighed og siger tak, og lever vores liv på den kærlighed, så vil den forandre os. Vender vi ryggen til den kærlighed, fordi vi mener, vi kan gøre det bedre selv, så vil den forhærde os.

Det lyder måske mystisk og uhåndgribeligt, når vi forestiller os, at denne kærlighed skulle komme fra en usynlig almagt, som vi hverken kan se eller høre. Men vi

må altid huske på, at vores forhold til Gud ikke kan adskilles fra vores forhold til vores næste. Det er derfor, Jesus siger, at han er med os alle dage ind til verdens ende. Det er fordi, at den kærlighed og det med-vær, som Jesus fortæller om, er nærvær og kærlighed til den, der sidder ved siden af os på bænken. Og jeg tør vædde på, at vi alle har det på samme måde i forhold til den meget håndgribelige kærlighed, vi modtager fra de mennesker, vi møder på vores vej gennem livet: Når vi tager imod den kærlighed, siger tak og vælger at leve vores liv på den kærlighed, så forandrer den os. Vender vi ryggen til den kærlighed, så forhærdes vi. Vi har garanteret alle gjort begge dele flere gange i livet. Vi undgår ikke, at vi vender kærligheden ryggen og bliver mere optaget af os selv, og hvad vi kan opnå alene. Men det er synd. Synd er det modsatte af kærlighed. Det er ikke et eller andet plat begreb, der beskriver vores forhold til søde sager; at spise kage er ikke det samme som at synde; og når vi bruger begrebet på den måde, så udvander vi det. At synde er at afvise kærligheden.

Det har de dømt på dødsgangen i Texas om nogen forstået. Det fremgår af deres erklæringer; hvor den ene efter den anden undskylder og beklager over for alle dem, de elskede, deres forældre, deres børn, deres ægtefæller, deres brødre, osv. De ved godt, at de i nogle afgørende øjeblikke afviste kærligheden. Det er sjældent, at afvisningen fører til kriminelle handlinger; men hver gang ødelægger vi noget i et forhold, der så skal bygges op igen. Og når vi gang på gang fejler, og ikke synes, at menneskeheden i 2000 år har gjort synderlige fremskridt, så må vi søge tilflugt i dette hus, i kirken, der søndag efter søndag fastholder, at Jesus Kristus, trods nød og elendighed, er med os alle dage, indtil verdens ende. Amen.

Kirkebøn

Vor Herre og vor Gud! Du, der i din almægtighed, elsker os; du, der med hele din almægtighed, involverer dig i den største og den mindste, i sorgen og i glæden; du, der ved din almægtighed, udgyder ånden over hele dit

skaberværk. Lad Helligånden sammenknytte os. Lad Helligånden virke i mangfoldigheden, så hvert eneste menneske føler sig indlemmet i kærlighedens fællesskab. Tænd et håb hos alle dem, der ikke kender til noget fællesskab; selv Kristus hang forladt og ensom på korset. Alt håb syntes ude og alt liv syntes fortabt. Men i Dødsriget samlede han de fortabte, de glemte og dem, der havde vendt ryggen til dig. Lad også os i dag mærke din kærligheds kraft, så vi tør være os selv, og så vi tør se vores medmennesker, som de er.

Velsign og bevar det fællesskab, der udspringer som en kilde fra dig, og lad den kilde springe ud af døbefonten i kirken; lad dit ord have frit løb iblandt os, for at dit rige med retfærdighed og fred og glæde i Helligånden må udbredes og vokse, og nådens lys skinne for alle dem, der sidder i mørke og dødens skygge. AMEN!